

SOSIALURIN

Blasfjörð

Vilh. Sørensen, (ábyrgd)
d.f. 5479 — Klakksvík

Prestarnið 4 Høysegreyt

d.f. 1820

Jákup Lindenskov
d.f. 2209 — Tórshavn

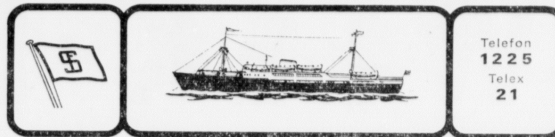
Spinnid i Gøtu

tygum fáa gott tógv, og skjóta avgreiðslu.

Vit keypa óvaskaða og vaskaða ull og selja øll sløg av
føroyskum tógvi.

TØTINGARVIRKIÐ

v/ Ólavur Gregersen — d.f. 20 i Gøtu

Telefon
1225
Telex
21

Skip	Úr København	Úr Aalborg	Úr Halmstad	Úr Leith	I Føroyum
Daja Bohmer	12.7.	9.7.			15.7.
Falkur				15.7.	17.7.
Louis S.			18.7.		23.7.
Tjaldur	19.7.	16.7.			22.7.
Daja Bohmer	25.7.	23.7.	24.7.		28.7.
Falkur				5.8.	8.8.
Tjaldur	2.8.	30.7.			4.8.

Falkur ferur í Delfzijl, Hollandi umleið 2. august.

PF SKIPAFELAGIÐ FØROYAR

Vit føroyingar kunnu vera væl nøgdir við, at vit vóru umboðaðir á báðum hesum stevnum, men hevði Útvarpskórið ikki verið við hesa ferð, so hevði luttøkan verið nógv tynni, enn hon var í Reykja vík, og so hevði heldur ikki tann hugfarsligi dæmurin verið yvir okkara parti í stevnuni, sum hann nú kom at vera.

Ferðin gekk gjøgnum luftina báðar vegir, og okkum varð vist tað beinasemi, at vit vórðu bæði sett av í Alborg og tikin aftur haðani, og fríggjarmorgunin, sum vit fóru sunnmorgun, vóru vit aftur í Vágum í øllum góðum aftan á eina skjóta, men góða ferð.

Marius Johannesen.

Tjóðsang okkara ...

(Fránhald frá 1. síðu.)

var, at floggin skuldu vindast á stong, og ein kvinna í fólkabúna stóð við hvørja merkisstongina, meðan eitt norskt hornorkestur spældi. So fóru øll merkin í húnar hátt, og aftaná spældi orkestrið so tjóðsangirnar, men tá ið tað kom til tann føroyska, var tøg, teir vistu onki um hann. Men tá skóru vit føroyingarnir, sum stóðu uttan um merkið okkara, í Tú alfagra land mitt, og tá fingi ið hvussu er tey, sum har stóðu, at vita, at vit bæði eiga eitt flagg og ein tjóðsong.

Um kvöldið komu so øll saman í Alborgarhollini til spurnarkapping, sum tey kalla tað. Hetta var í fleiri portum, og inn í millum kom so okkara Útvarpskór og sang norðurlendskar sangir, sum vóru ógvuliga væl fagnaðir. Tey sungu eisini avbera væl, hildu ikki bara vit føroyingar, men eisini útlendingar vóru bilsnir yvir, so gott sangkórið var. Undirritaði var eitt sindur bangnari fyri dansinum, men hann eydnaðist eisini fram úr væl, bæði sjálvur tann føroyski dansurin og ikki minni dansispolini, Sandoyardansur, gamla keta, banda dansur og at riða edeling.

Okkara fólk vóru kanska eitt sindur hugstoytt yvir, at teirra lut-

tøka í stevnuni var heldur stutt, men tey vóru við í einari stevnu-skrá, sum skuldi haldast, og tað kann ikki vera tað sama, sum tá ið tey eiga kvöldið sjálv. Tey kunna bara gleðast yvir, at tey gjørdi sína skyldu bæði væl og virðiliga.

Av evnum, sum vórðu tikin upp til umrøðu á stevnuni mundi tað áhugaverdasta vera »Eitt sameint Norðan, hvønn týðning kann tað hava fyri ungdomina. Tað var svenskur rikisdagsmaður, Nils Kellgren, sum legði fyri við áhugaverdum og vælhildnum fyrilestri, og síðani var kjak aftaná.

Kjeld Philip, professari, helt fyrilestur um Norðanlond og u-londini, sum ungdomurin serliga sýnist at hava stóran áhuga fyri.

Annars var mangt ymist at fara til. Har var fimleikarsýning av úr valdum fimleikarum úr Finlandi, Svøríki, Noreg og Danmark. Har var bóttleikur, listarframsýning av ungum listarmonnum og mangt ymist annað.

Tað ber ikki til at siga annað, enn at hetta var ein góð stevna. Hon var ikki so væl loyd til rættis sum tann í Reykjavík í fjór, men ta ferðina vóru bert 300 luttakarar, meðan teir hesa ferð vóru um 1.000.

Knabstrup vann ...

(Fránhald frá 1. síðu.)

sagt, at Føroyska Landsliðið var eitt stórt skuffili.

DYSTURIN

Í fyrstuni var spælið javnt men eitt sást, at danskarnir vóru nógv teir kvikari mennir. Fyrsta málið fingi danir longu tá ið 12 min. vóru farnir. Nr. 7, Georg, slapp friur, skjeyt við vinstra beini í málið, 1—0 til danir, men eg haldi at Regin skuldi havt bjargað. Mál nr. 2 kom løtu seinni, tað var Per, nr. 9, sum scoreði 2—0 til danir.

So gekk spælið meira javnt eina løtu og føroyingar høvdu nokur álop á danska málið. Fyrsta málið

hjá føroyingum kom í 24. min. Steinbjørn slapp friur í vinstri síðu, sendi bóltin inn til Hera, sum fluktur bóltin í málið, 2—1 til danir. Løtu seinni fær Steinbjørn eina avlevering, skjýtur, og bólturin fer í mál, 2—2. Tá bert 3 min. eru eftir av 1. hálvleiki scorear Steinbjørn tað 3. málið og so er stóðan 3—2 til føroyingar og soleiðis endar 1. hálvleikur.

2. hálvleikur byrjar við nógvum pressu frá donum. Frits (nr. 8), besti spælarin á vøllinum, sleppur friur og scorear sikkurt, 3—3.

Nú er tað sum at føroyingar missa tamarhaldið á spælinum, teir geva skeivar avleveringar ella

skjót út. Men danir gevast ikki so, teir pressa meir, fáa eitt álop á føroyska málið, men Tórður koyrur bóltin til hornspark. Georg, (nr. 7), skjýtur høgt inn fyri málið og Frits (nr. 8), loypur upp og headdar í netið, 4—3 til danir.

Føroyingar pressa nú eina løtu og Steinbjørn hevur nokur farlig skot (men nær ved skyder ingen hare).

Danir fáa nú eitt álop á føroyska málið. Vinstri vongur skjýtur flatt skot yvir til Georg (nr. 7), uttan tjans hjá Regin. 5—3 til danir.

Danir fáa 6. málið. Ein langur bóltur verður skotin móti føroyska málinum, sum Ólavur møtir og skal avlevera inn til Regin, men ov spakuligt. Frits er ikki seinur, loypur í millum og scorear sikkurt, 6—3, og soleiðis endaði dysturin.

Um dystin er at siga, at danir spældu nógv betur, høvdu betri avleveringar, og vóru nógv kvikari. Teir høvdu eisini tann besta spælarin sum var á vøllinum, Frits (nr. 8).

Um føroyska landsliðið er nógv at finnst at, men tað má úttokumaðurin um.

Besti spælarin hjá føroyingum var Steinbjørn Jacobsen úr KÍ. Hann var tann einasti sum kempaði í álopinum, og hann átti eisini so at siga øll 3 málini. Sölbjörn úr HB royndi at skjóta innfyri, men tað var ongatið nakar at taka imoti.

I verjuni var Eyolvar tann besti. Hann hevði altið 2 manns at deka upp, men sum vinstri bakki skuldi hann bert havt hogra vong hjá donum, so har má onkur hava spælt skeivt.

Regin var vánaligur í málinum. Hann skuldi í minsta lagi havt bjargað 3 málum.

Men danir vundu uppiborið 6—3.

Hóskvöldið var dystur millum KÍ og Knabstrup. KÍ vann 5—1, hoast at teir spældu uttan landsliðsleikarar sínar.

Fridtjof Diesen:

Så stort et kall -

- Richard Wagners liv og verk -

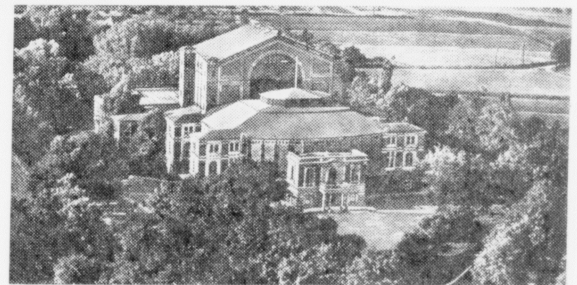
FESTSPILLHUSET I BAYREUTH

RICHARD WAGNER valgte Bayreuth til festspillby. Det var både et godt og rigtig valg. Bayreuth ligger fredsommeligt og vakkert til i Ober-Franken i Bayern. Her bodde i sin tid dikteren Jean Paul som havde skrevet disse nesten profetiske ord om at nå hadde solguden kastet ut av dikter- og musikk-gaven til vidt forskjellige mennesker. Nå var det på tide at et menneske fikk begge gaver. Dette skrev Jean Paul den 24. november 1813, vel et halvt år etter at Richard Wagner ble født i Leipzig. Da er det sannelig underlig at Wagner senere valgte akkurat Bayreuth og dermed risset for en navn inn i musikkhistorien for

bestandig. Wagner hadde vært i Bayreuth en gang før, nemlig i 1835 på gjennomreise til Nürnberg. Nå var han kommet tilbake og han var faktisk den kunstneren som Jean Paul hadde ventet på.

BAYREUTH ligger utenfor alfarvegen. Her råder det søndagsstillehet og den er som en skinnende fargespraglet perle blandt Bayerns byer. Den har sin egen stolte historie fra markgrevenes tid. De elsket kunst og satte merker i historien på mange måter. Byen er beskyttet av blåne fjell med smilende daler. I mange år hadde den sovet sin tornerose-søvn. Nå ble den vekket opp til

liv og rørelse igjen. Allerede i 1735 fikk Bayreuth sin operabygning, en praktfull kunstinstitusjon i barokk og rokokko. Men den var uegnet til Wagners planer. Det kunne bare bli tale om et eget festspillhus bygget etter mesterens egne planer. Bankier Feustel og borgmester Munkner ga Wagner tilsagn og garantier for de passende byggetomter og for oppførelsen. Festspillhuset fikk en ideell beliggenhet på den grønne høyde utenfor byens egentlige sentrale områder. Samtidig fikk Wagner skjøte på en villatomt i sjøve byen. Begge disse framragende personlighetene forsto straks hva dette ville bety for byens deres framtid. Nå kom Berlin og andre byer med fristende tilbud, men Wagner avsto dem alle. Det kunne bare bli tale om Bay-

reuth. Kong Ludwig den II. ville helst hatt Festspillhuset i München. Men Wagner holdt fast ved Bayreuth. Den var jo tross alt en by i det bayerske Kongerike. Kongen ga økonomisk stønad til bygget. Sultanen av Tyrkia sendte et bidrag. Khediven av Egypt gjorde det samme, men i sjøve Tyskland gikk innsamlingene av midler nok så langsomt. Store deler av pressen var i mot foretagendet og nektet å offentliggjøre oppfordringer til tegning av andeler i teatret som de ikke hadde noen tro på. Fra Edvard Hanslick, den argeste anti-Wagner-bekjemper i Wien kom denne harmdrrende kommentar:

* »Wagner har lykken med seg i alt!
* Først raser han mot alle
* monarker — en edel konge

* kemmer ham i møte med hele
* hans svermeriske kjærlighet.
* Så skriver han et kampskrift
* mot jødene. —
* Jødene hylder ham med å
* kjøpe Bayreuther-lofter!
* Han kan bevise at alle kapell-
* mestre er de rene håndverkere
* som han ikke kan betro et
* eneste tempo i sine operaer og
* se, våre hoffkapellmestre og
* dirigenter danner Wagner-for-
* eniger og hverver tropper for
* slaget om Bayreuth!
* Operasangerne og teaterdirekt-
* ører hvis ytelser Wagner på
* det grusomste fornærmer og
* forhåner, de følger hans spor
* og er lykkelige over hans hil-
* sen.